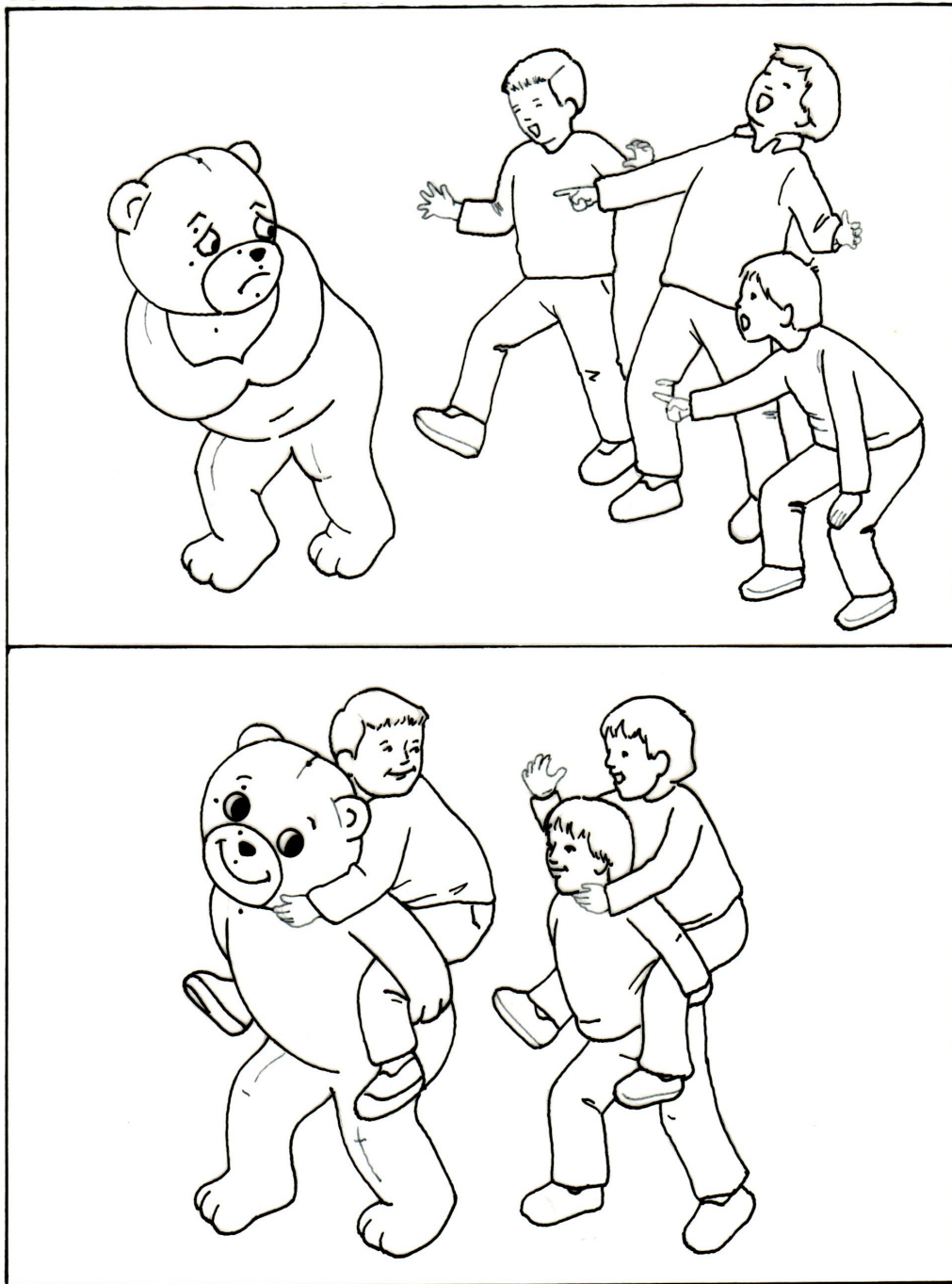

Farvelæg PrikkeBjørn - PrikkeBjørn stopper mobbere

September 29th 2009 Bully

PrikkeBjørn stopper mobbere.

Af Charlotte Kamman

Det var en solrig dag, da klokken igen ringede ud til frikvarter i skolen. PrikkeBjørn glædede sig til at komme ud og lege med sine venner, og han havde taget sine yndlings glaskugler med. Men lige i det øjeblik, han ventede på, at vennerne skulle komme, dukkede der problemer op rundt om hjørnet.

"Åh nej, neeeej!" PrikkeBjørns stemme lød gennemtrængende på legepladsen. Der var kun ganske få børn i nærheden, frikvarteret var kun lige begyndt. Tre børn stod omkring ham, og de så ikke særlig venlige ud. De var større end PrikkeBjørn, og de var stærkere. Den højeste af dem havde hår, der lignede en høstak og ar på sin hage. PrikkeBjørn tænkte for sig selv, at drengen måtte være mindst to år ældre end ham.

"Hit med glaskuglerne, din dumme bjørn!" Råbte den lyse dreng. PrikkeBjørn kiggede sig omkring. De andre børn lod som om, de ikke så noget overhovedet.

Skræmt fra vid og sans åbnede PrikkeBjørn sin pote og gav klaskuglerne til drengen. De to andre små drenge grinede: "Ha-ha-ha, den dumme bjørn! Han troede, han var stærkere end os, tude-pelsdyr!"

Den lyse dreng så på dem alle sammen og sagde til dem med en kold stemme: "Ja, jeg er stærkere end ham, men jeg er ikke så sikker på Jer to. Måske er I lige så tudeagtige som den bjørn der!"

Drengene kiggede ned i jorden og tav.

"Kom, lad os forsvinde før nogen ødelægger vores lille leg!" sagde den store dreng og så forsvandt de.

PrikkeBjørn satte sig på jorden og græd. Det var tredje gang i denne uge, at de samme drenge tog hans legetøj på legepladsen. Forrige gang havde han fortalt sin mor, at han havde tabt kuglerne, men han var ikke så sikker på, at hun ville blive ved med at tro på den historie. Han havde ikke lyst til at fortælle sin mor, hvad der var sket. Han ville ikke have, at hun skulle synes, han var en tudebjørn.

Tårerne trillede ned af hans kinder, da en lærer pludselig talte til ham. "Hvad skete der PrikkeBjørn?" Hendes stemme fik ham til at gøre et lille hop.

PrikkeBjørn blev rød i hovedet.

"Øøh, det ved jeg ikke", svarede han, mens han stirrede ned i jorden.

"Du VED det ikke?" Læreren kiggede på PrikkeBjørn. "Du ved ikke, at der stod tre store drenge rundt om dig, der talte til dig og ikke så spor venlige ud? Jeg så dem på afstand, men kunne ikke nå herover hurtigt nok til at finde ud af, hvad der foregik. Så det fortæller du mig NU".

PrikkeBjørn indså, at han var nød til at fortælle læreren sandheden. Hun ville aldrig tro på en løgnehistorie.

"De tog mine glaskugler lærer..." sagde PrikkeBjørn lige så stille.

"Hvad tog de ellers?"

"I dag, ellers ingenting", PrikkeBjørn kunne mærke, at der var tårer på vej igen.

"I dag, ellers ingenting?" Nu så læreren virkelig bekymret ud. "Betyder det, at de har taget ting fra dig før?"

"Ja".

"Hvad har de taget?"

"Min lillebitte legetøjsbil, og min papirdrage og min fodbold" røg det ud af munden på PrikkeBjørn.

Læreren så chokeret på ham. "Har du fortalt din mor det?"

"Nej, frøken.."

"OK, så må vi hellere se at komme i gang med at løse det her problem. Ved du godt PrikkeBjørn, det her handler ikke kun om dig. Disse drenge har også mobbet og chikaneret andre børn, og det er vigtigt, at det bliver stoppet. I næste frikvarter skal du komme ned på lærerværelset, OK?"

Da PrikkeBjørn kom ned på lærerværelset sad der allerede 4 andre børn og ventede. De var alle blevet mobbet og chikaneret af de samme drenge. Læreren kaldte dem alle ind og begyndte at tale:

"Når børn driller og mobber andre børn, er det ofte et tegn på, at de selv har problemer i skolen eller hjemme. At blive mobbet er ikke noget, man skal skamme sig over. Hvis du bliver mobbet, skal du fortælle det til din lærer eller dine forældre, og du kan spørge om hjælp fra de andre børn. Andre børn vil muligvis hjælpe mobberen først, fordi de er bange for at blive det næste "offer" - men hvis vi alle sammen arbejder sammen, kan mobberne ikke finde nye ofre, og de vil lære, hvordan man opfører sig ordentligt! Er der nogen, der ved, hvordan vi kan gøre det?"

I det øjeblik hævede PrikkeBjørn sin pote, og fortalte de andre, hvad han plejede at gøre i lignende situationer, hvis han blev bange. Alle kiggede på ham - i begyndelsen på

en lidt underlig måde, men så troede de på ham, og selv læreren besluttede sig for at prøve med PrikkeBjørns tappemetode.

"OK, lad os tappe!" Og alle børnene begyndte at tappe, da læreren også tappede :

På hovedet : "Jeg er bange for mobbere"

Øjenbryn : " Jeg skammer mig over at være offer"

Siden af øjet: "Jeg er vred over, at ingen hjælper mig"

Under øjet: "Jeg er bange for at fortælle det til min mor"

Under næsen : "Hvis jeg fortæller det til læreren bliver det bare værre"

På hagen : "Jeg hader at blive forfulgt"

Kravebenet: "Jeg skammer mig"

Under armen : "Jeg ville elske at tæske dem"

Toppen af hovedet : " Jeg er SÅ vred"

Efter tre runder, sukkede PrikkeBjørn. "Så, nu har jeg det bedre!"

Da han kom hjem, fortalte han det hele til sin mor. Mens hun gav ham et knus, sagde hun : "Jeg er så glad for at du fortæller mig det hele. Jeg kan hjælpe dig med at stoppe mobberiet. PrikkeBjørn, det lover jeg!"

"Men hvordan mor"? Spurgte PrikkeBjørn sin mor.

"Elskede PrikkeBjørn", svarede hun, "det er faktisk din angst, der tillader ham at behandle dig dårligt. Det samme gælder alle de andre børn, der er blevet drillet".

PrikkeBjørn tænkte meget over dette og huskede, at han faktisk aldrig havde set mobberen gøre alvor af sine trusler, han truede bare. Det var bare hans facon og opførsel, der gjorde alle bange for ham. Da PrikkeBjørn gik i seng den aften, takkede han sin mor for hendes gode råd.

Den næste dag i skolen sørgede PrikkeBjørn for at gå tidligt ud til frikvarter med sine nye glaskugler og ventede på, at bøllerne skulle troppe op. Og det gjorde de. Og da de stod foran PrikkeBjørn forlangte de igen hans glaskugler. PrikkeBjørn rejste sig og kiggede uden skygge af angst direkte på dem. Så sagde han til dem "Jeg leger ikke mere med på Jeres dumme drilleleg, lad mig være".

Ingen af bøllerne havde ventet dette og de to drenge, der bare var med den lyse dreng gik faktisk lidt væk. Det var rigtig lang tid siden, de havde mødt nogen med så

stor beslutsomhed. PrikkeBjørn tog det næste skridt ved at indbyde dem begge til at lege med ham i stedet for at følge rundt med nogen og få problemer.

"Gerne!" Sagde den mindste af de tre, og fremtog fra sin lomme PrikkeBjørns kugler fra dagen før.

"Hvad er det, vi skal lege"?

I det samme fulgte den anden dreng efter. Også han havde nogle få glaskugler i sin lomme. Dette gjorde, at den lyse dreng var helt alene, og han trak sig væk. PrikkeBjørn lagde mærke til dette, og da han så, at alle hans andre venner kom for at lege, rejste han sig og gik over til den nu noget triste lyse bølge.

"Kom bare" sagde han og klappede ham på skulderen "Det ville være sjovt, hvis du også legede med os. Har du lyst?"

"Nææ.." svarede den lyse dreng "måske i morgen".

PrikkeBjørn svarede "Selvfølgelig, jeg glæder mig til i morgen".

Den næste dag i frikvarteret fandt alle børnene sammen og legede hestevæddeløb, og PrikkeBjørn valgte den lyse bølge til legemakker. Sammen løb de hen over marken og fejrede, at de vandt løbet over de andre børn. De havde det begge to pragtfuldt og nød hele frikvarteret.